

2. Pozostałe drogi celne, wymienione w punkcie I. protokołu końcowego (l. bież. 17, 36, 45, 49, 52 i 58 wykazu A), utrzymuje się bez zmiany. Natomiast co do drogi celnej — Zawda-Bischdorf (l. bież. 17 wykazu A) zastrzega się możliwość wspólnego rozpatrzenia kwestji, czy jest wskazane dalsze utrzymanie tej drogi celnej. Kwestję tę należy rozpatrzyć na wniosek jednego z obu Rządów w czasie między 1 lipca a 30 września 1937 r. Jeżeli wtedy nie dojdzie do uzgodnienia poglądów, wówczas na żądanie jednego z obu Rządów, nastąpi zmiana tej drogi celnej z dniem 1 kwietnia 1938 r. na przejście graniczne. Żądanie to należy podać drugiemu Rządowi do wiadomości przynajmniej trzy miesiące przed tym terminem.

Marienwerder, dnia 30 sierpnia 1935 r.

B. Zakrzewski

P. Eckardt

keit der Zollabfertigung für Holz aus Polen nach Deutschland'.

2. Die übrigen in dem Schlussprotokoll unter I aufgeführten Zollstrassen (Nr. 17, 36, 45, 49, 52 und 58 der Anlage A) bleiben aufrecht erhalten. Jedoch wird für die Zollstrasse Bischdorf-Zawda (Nr. 17 der Anlage A) die Möglichkeit einer gemeinsamen Erörterung der Frage vorbehalten, ob die weitere Aufrechterhaltung dieser Zollstrasse angebracht ist.

Die Erörterung soll auf Antrag einer der beiden Regierungen in der Zeit zwischen dem 1 Juli und dem 30 September 1937 stattfinden. Kommt es hierbei zu keiner Einigung, so wird die Zollstrasse auf Verlangen einer der beiden Regierungen am 1 April 1938 in einen Grenzübergang umgewandelt. Das Verlangen ist mindestens drei Monate vorher der anderen Regierung mitzuteilen.

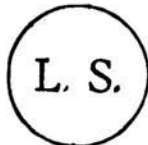
Marienwerder, den 30 August 1935.

P. Eckardt

B. Zakrzewski

Niniejszy protokół potwierdzam i ratyfikuję.

Warszawa, dnia 25 listopada 1935 r.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *I. Mościcki*

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

591.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1935 r.

o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej.

Na podstawie art. 12 ust. 2 p. b i c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o pobycie cudzoziemców na niektórych obszarach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 917), przedłużonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 612) do dnia 1 stycznia 1932 r., rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 134) do dnia 1 stycznia 1934 r. i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 786) — do dnia 1 stycznia 1936 r., przedłuża się do dnia 1 stycznia 1938 r.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiwicz*

592.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1935 r.

w sprawie zmiany uprawnień do zwalniania od egzaminów praktycznych kandydatów na stanowiska urzędników I, II i III kategorii w państwowej służbie cywilnej.

Na podstawie art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R.

P. Nr. 21, poz. 164) w brzmieniu nadanem rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 658) i z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 737) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienia do zwalniania w wyjątkowych przypadkach od egzaminu praktycznego kandydatów na stanowiska urzędników I, II i III kategorii w państwowej służbie cywilnej, przysługujące Radzie Ministrów na wniosek właściwej władzy naczelnej, w myśl rozporządzeń Rady Ministrów, wydanych na podstawie art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, przekazuje się właściwym władzom naczelnym, z tem zastrzeżeniem, że zwolnienie od egzaminu kandydatów na stanowiska I i II kategorii wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

593.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO**

z dnia 28 listopada 1935 r.

o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach i na kursach zawodowych.

Na podstawie art. 5—10, 12, 13, 17 i 19—21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach i na kursach zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 774), zmienionego art. 59 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach i na kursach zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 774).

Do art. 5 lit. a i art. 7 pkt. 1 lit. a.

§ 2. Za dyplom szkoły wyższej uważa się dyplom ukończenia studjów w szkole akademickiej lub

w szkole wyższej nieakademickiej, przewidzianej w art. 51 i 52 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389). Program tych studjów powinien obejmować dziedziny wiedzy, odpowiadające przedmiotom, których pragną nauczać osoby, ubiegające się o kwalifikacje.

Za świadectwo równoważne z dyplomem szkoły wyższej uważane jest świadectwo ukończenia nauki w szkole z kursem nauki trwającym nie krócej niż 3 lata, do której warunkiem przyjęcia jest ukończenie 8 klas szkoły średniej ogólnokształcącej dawnego typu i uzyskanie świadectwa maturalnego, lub ukończenie odpowiedniego liceum według nowego ustroju szkolnictwa.

Do art. 5 lit. b, art. 6 lit. b, art. 12 pkt. 1 lit. b i pkt. 2 lit. b.

§ 3. Za praktykę zawodową nienauczycielską uważa się praktykę w jednym z działów życia gospodarczego, z którym mają bezpośredni związek przedmioty nauczania, obrane przez osobę ubiegającą się o kwalifikacje do nauczania w szkołach zawodowych. Praktyka powinna pogłębiać wiadomości i sprawności zawodowe w zakresie obranych przedmiotów nauczania.

Praktyka ta trwać powinna w wypadkach przewidzianych art. 5 lit. b — 2 lata, w art. 6 lit. b — 3 lata, w art. 12 pkt. 1 lit. b — 5 lat, w art. 12 pkt. 2 lit. b — 3 lata.

Do art. 5 lit. c, art. 6 lit. c, art. 7 pkt. 1 lit. c, art. 8 pkt. 1 lit. c, art. 12 pkt. 1 lit. c i pkt. 2 lit. c.

§ 4. 1. Kursy pedagogiczne organizowane są przez władze szkolne lub upoważnione przez nie instytucje.

Organizację i program nauczania na tych kursach ustalają osobne zarządzenia.

2. Praktyka pedagogiczna powinna obejmować przedmioty nauczania wchodzące w zakres kwalifikacji, o które ubiega się kandydat; praktyka ta trwa co najmniej 2 lata z liczbą godzin zajęć tygodniowo nie mniejszą niż 6. O wyniku praktyki orzeka władza szkolna, której dana szkoła bezpośrednio podlega.

Do art. 6 lit. a, art. 8 pkt. 1 lit. a.

§ 5. Za świadectwo szkoły, równoważnej ze szkołą zawodową stopnia licealnego, uważane jest: a) świadectwo ukończenia szkoły zawodowej z kursem nauki trwającym nie krócej niż 2 lata, do której warunkiem przyjęcia jest ukończenie 6 klas ośmioletniego gimnazjum ogólnokształcącego lub posiadanie cenzusu równowartościowego, albo b) świadectwo ukończenia średniej szkoły zawodowej z kursem nauki trwającym nie krócej niż 4 lata, do której warunkiem przyjęcia jest ukończenie co najmniej 7 oddziałów sześć lub siedmioklasowej publicznej szkoły powszechnej lub posiadanie cenzusu równowartościowego.

Programy nauki tych szkół powinny obejmować dziedziny wiedzy, odpowiadające przedmiotom, których pragną nauczać osoby, ubiegające się o kwalifikacje.